

Chương Hai

Sáng hôm sau trời trong gió mát, quả là một ngày đi đường tốt, các khách trọ đều lần lượt ra đi lúc trời vừa hửng sáng. Ngô Sương bởi không có việc gì khẩn cấp, mãi đến khi mặt trời lên cao mới thanh toán tiền nong rồi khỏi khách điểm, ra khỏi cửa nam thành Thái An. Chỉ thấy ruộng đồng bao la bát ngát, những nông dân siêng năng đang cưỡi cấy lúa, họ chỉ biết xuân cày, hạ cấy, thu thu và đông tàn không hề bận tâm đến lợi danh và ân oán giang hồ.

Vốn xuất thân từ tầng lớp nông dân, Ngô Sương thấy cảnh tượng ấy không khỏi chạnh lòng, vô vàn cảm khái.

chiều ngày thứ ba Ngô Sương đã đến bên sông Văn Hà, chàng cùng mọi người chờ thuyền qua sông. Chàng theo thói quen đảo mắt nhìn quanh, thấy ngoài những chiếc thuyền chở khách còn có một chiếc ghe nhỏ neo ở bến sông, một thanh niên chân trần đang nằm ngửa trên ghe, một chiếc áo dài treo bên mái ghe, nửa người nằm khuất trong mái, không thấy rõ mặt, trong tay như đang cầm một quyển sách xem, chân phải vắt lên chân trái nhẹ nhịp đều, thần thái hết sức nhàn hạ.

Ngô Sương thầm nhủ:

- Chiếc ghe này không chở khách mà cũng chẳng phải của giới nhà giàu ở đây chờ đợi chủ nhân, vậy mà người này lại có thể an nhàn nằm xem sách thật là đáng khâm phục.

Ngay khi ấy bỗng nghe trong đám đông có tiếng kinh hãi la lên:

- Mông Âm Trại!

Đồng thời mọi người lục tục lẫn tránh, trong thoáng chốc chỉ còn lại Ngô Sương một mình đứng đó ngoài ra mọi người đều đã tránh ra xa. Lúc này Ngô Sương đã trông thấy hai chiếc thuyền xuôi dòng từ trên thượng lưu lướt nhanh đến, trên mỗi thuyền trước mũi đều có cắm một lá cờ tam giác nhỏ nền vàng viền đỏ trên thêu ba chữ Mông Âm Trại màu đỏ, thuyền trước có năm người, thuyền sau có bốn người, ngoại trừ những người chèo thuyền mặc quần áo cộc, những người khác đều nhất loạt áo dài.

Lúc này hai chiếc thuyền ấy chỉ còn cách bến sông không đầy năm trượng, chỉ thấy đuôi thuyền sàng nhẹ, hai chiếc thuyền đã chậm chậm tiến vào bờ.

Người chèo thuyền trước là một đại hán mày rậm mắt to, tay cầm sào dài quát to:

- Thuyền nhỏ tránh ra mau!

Đồng thời ngón sào trong tay đã đâm vào người thanh niên đang nằm trên ghe. Ngô Sương cả kinh thầm nghĩ nếu người thanh niên đó mà bị đâm trúng không chết cũng thành tàn phế, mạng người là quan trọng vừa định ra tay cứu người bỗng thấy người thanh niên ấy vẫn cầm sách nằm yên như trước chỉ thấy chân phải duỗi thẳng ra, hai ngón cái và ngón trỏ đã kẹp chặt ngón sào, sau đó vẫn nằm bất động.

Gã đại hán mắt to thoáng sững sốt, song vẫn toét miệng mỉm cười:

- Mẹ kiếp, rõ là quỷ tha ma bắt!

Đoạn dùng sức giật mạnh về, song dù cố sức mấy cũng chẳng sao rút về được cuống cuống đến trán đầm mồ hôi, đỏ mặt tía tai.

Bỗng một bóng người từ đuôi thuyền lướt đến quát:

- Khá khen cho chiêu Thiết Bút Nam Sơn.

Bỗng nghe một tiếng cười giòn, bóng người nhấp nhoáng, rồi thì bồm một tiếng, trên ghe ánh bạc chớp nhóa rồi biến mất ngay. Tất cả ngừng chỉ, chỉ thấy thanh niên ấy chống kiếm đang tùm tùm cười đứng trên mũi ghe, tất cả những người trên thuyền đều dáng vẻ nghiêm nghị, mắt rực hung quang, một người đàn ông râu quai nón ngắn, tuổi trạc tứ tuần đã đứng ngay vị trí của gã đại hán mắt to vừa rồi, một tay chống sào, mắt trợn trừng giận dữ, còn gã đại hán mắt to thì đang cố vẫy vùng dưới nước.

Diễn biến thật nhanh đến mức ngoài Ngô Sương với hai đương sự, không ai có thể trông thấy tường tận. Thì ra khi ngón sào của gã đại hán mắt to bị thanh niên trên ghe dùng chân kẹp chặt, những người của Mông Âm Trại đã biết sự việc không tầm thường, gã đại hán mắt to là một đầu mục đặc lực trong trại, võ công đương nhiên chẳng kém, dùng hết sức mà cũng không lay chuyển được hai ngón chân của đối phương chẳng những khiến Mông Âm Trại mất hết thể diện mà những người khác cũng biết là hôm nay gặp phải nhân vật khó đối phó.

Tam trại chủ Lục Xung vội bước đến, tay phải nắm lấy ngón sào, vận công lực vung mạnh, thanh niên trên ghe liền cảm thấy một luồng sức mạnh mẽ từ đuôi sào truyền đến, không chịu nổi vội mượn lực bật dậy, trong khi ấy gã đại hán mắt to đã bị công lực của Lục Xung hất rơi xuống sông.

Thanh niên ấy khéo léo mượn sức đứng lên, không để lộ chút dấu tích. Buông tiếng cười giòn tiện tay rút lấy thanh trường kiếm ở bên dưới chiếc áo dài treo cạnh mái ghe, một vòng sáng bạc đã phong cản liên tiếp bảy chiêu sào nhằm vào các yếu huyệt khắp người do Lục Xung điểm ra.

Ngô Sương khen thầm:

- Thân pháp tuyệt lắm!

Lục Xung tức giận nói:

- Mông Âm Trại từ khi thành lập đến nay trong vòng ba trăm dặm chưa một ai dám lộng hành mà không báo trước, bằng hữu có thể kể được là người đầu tiên.

Thanh niên trên ghe mỉm cười:

- Một lần lạ hai lần quen, nhiều lần rồi sẽ quen thôi!

Lục Xung biến sắc mặt:

- Bằng hữu, từ này tới giờ tại hạ chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của bằng hữu và bằng hữu thuộc phe phái nào? Bằng hữu hành động và nói năng thế này thật không khỏi quá ư ngông cuồng hay sao?

Thanh niên vẫn mỉm cười:

- Không dám tại hạ là Chu Hàn phiêu bạt đó đây không có lai lịch, nhưng tính hay can thiệp vào chuyện bất bình vậy thôi.

Lục Xung gắt giọng:

- Có gì bất bình mà tôn giá can thiệp?

Chu Hàn nghiêm mặt:

- Kể về chuyện nhỏ là cậy mạnh hiếp yếu, chuyện lớn là giết người phóng hỏa, cưỡng dâm cướp của, mọi tội ác đều có cả.

Lục Xung cười khinh:

- Một mình tôn giá tài cán là bao, liệu đủ can thiệp chẳng?

Chu hàn cười:

- Chỉ biết cày cấy, chẳng màng thu hoạch, tại hạ chỉ muốn cố hết sức mình thôi!

Lục Xung danh giọng:

- Tôn giá vô cớ gây sự thế này, đó là do tự chuốc lấy, tôn giá phải trả lời mình bạch về sự việc vừa rồi, bằng không e chẳng còn thời gian nữa.

Chu Hàn thản nhiên giơ tay trái lên nói:

- Các vị khoan nóng vội, tại hạ chỉ có một điều thỉnh cầu, nhưng này giờ chưa thỉnh giáo chư vị xưng hô thế nào?

Lục Xung bực tức xẵng giọng:

- Lục Xung cùng với sáu vị chấp sự trong trại có việc đi ngang qua đây, có gì tôn giá nói mau đi.

Đoạn chỉ tay ra sau giới thiệu thân phận và địa vị mọi người, sau đó nói tiếp:

- Mông Âm Trại thiết lập tại đây sẵn sàng giải quyết khó khăn cho các bằng hữu võ lâm, việc gì chỉ cần Lục mỗ có thể quyết định nhất định sẽ không để cho tôn giá thất vọng.

Chu Hàn cười;

- Thì ra là Song Tỷ Chấn Thiên Lục tam trại chủ, vừa rồi tại hạ đã được thỉnh giáo chiêu Phụng Hoàng điểm đầu, điều tại hạ muốn thỉnh cầu tam trại chủ tuyệt đối không có quyền quyết định xin Lục tam trại chủ chớ trách.

Một người cần nhón râu chuột đứng gần Lục Xung hơn hết bỗng châu tới kề tai thì thầm thì mấy câu chẳng rõ nói gì.

Lục Xung hoài nghi hỏi:

- Điều gì tôn giá nói mau đi, đừng ồm ờ úp mở là hơn.

- Tại hạ muốn hỏi mượn một vật.

- Vật gì?

- Chiếc túi để đằng sau thuyền kia!

Chu Hàn đưa tay chỉ về phía chiếc thuyền sau. Ngô Sương giờ mới trông thấy quả nhiên có một chiếc túi dài để ngang sau đuôi thuyền.

Lục Xung biến sắc mặt, trầm giọng:

- Tôn giá đã đi quá xa rồi, hôm nay chẳng oán trách được Mông Âm Trại bắt buộc phải giữ người...

Chưa dứt lời đột nhiên vung tay, bốn chiêu sào đã điểm thẳng vào Chu Hàn.

Chu Hàn nhanh nhẹn xoay người, khéo léo tránh khỏi, một chân điểm trên sàng ghe, người đã vọt chéo về phía chiếc thuyền kia nhanh như tên bắn, chân chưa đứng vững đã liên tiếp vung ra bốn chiêu kiếm buộc bốn người trên thuyền phải lách tránh ra xa, Chu Hàn tiếp tục lướt tới, tay trái vươn ra chộp lấy túi vải trong tiếng mấy quát vang, ngọn sào rít gió điểm tới sau lưng Chu Hàn, đồng thời ba thanh trường kiếm từ trên đầu bổ xuống,. Khá khen cho Chu Hàn bốn chiêu Đại bàng chộp hổ, Đào tá khô (cởi lộn nón sắt), Linh điều toan ba (Chim lượn quanh tổ) và Thôi song vọng nguyệt lần lượt được thi triển trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, ba trường kiếm đều hất mục tiêu, ngọn sào lướt sát đỉnh đầu, chỉ nghe soạt một tiếng ngọn sào bỗng bị tiện lìa hơn hai

thước bay ra xa ba trượng rơi tùm xuống sông, mặt nước chỉ gợn lên một vòng tròn nhỏ.

Lúc này người Mông Âm Trại đều đã tuốt binh khí cầm tay, nhưng bốn người ở trên thuyền trước ngoại trừ Lục Xung võ công cao hơn và ngọn sào trong tay cũng dài hơn có thể trực tiếp uy hiếp kẻ địch, ba người kia đều bị hạn chế bởi binh khí và hoàn cảnh khó có thể xen vào cuộc, Mông Âm Trại tuy có chín người, song trên thực tế chỉ có năm người dự vào trận chiến.

Chu Hàn vừa đứng thẳng lên, Lục Xung lại buông tiếng quát giận dữ quét ra ba sào vào trung bàn Chu Hàn, đồng thời ba người phía sau cũng vung kiếm nhắm vào các yếu huyệt ba bộ vị thượng trung hạ đâm tới, một nơi chật hẹp thế này mà tiền hậu thọ địch thật là cực kỳ nguy hiểm.

Kiểm quang lại lóe lên, Chu Hàn tung mình lên không hai trượng, chợt thấy một chòm sáng bạc từ thuyền trước phát ra thì ra là những người từ nãy giờ chưa có cơ hội xuất thủ đã cùng lúc phóng ám khí ra đón đòn rơi của Chu Hàn.

Chỉ thấy trên không kiếm quang quét ra trước, thân người Chu Hàn đã trở thành nằm ngang, đầu trước chân sau lướt nhanh tới trước ba thước, lao thẳng xuống thuyền toàn bộ ám khí đều lướt qua dưới bụng rồi rơi xuống sông.

Lục Xung vội vung động ngọn sào gãy tạo thành một lớp bóng sào trên đầu mọi người khiến Chu Hàn không thể hạ chân xuống thuyền, đồng thời ba người kia cũng tay cầm binh khí phối hợp với Lục Xung nghiêm cẩn đề phòng sự tấn công của đối phương từ trên xuống.

Bỗng lại nghe có tiếng rít gió vang lên, vô số ám khí từ thuyền sau phóng thẳng lên không, tình hình của Chu Hàn lúc này cực kỳ nguy ngập. Ngay lúc ấy bỗng thấy trên không ánh kiếm chớp ngời và hạ nhanh xuống, thiếu số ám khí bị ánh kiếm đánh bật hầu hết đều bay lên không. Ánh kiếm rung động vang lên một tiếng khê rồi thấy bay thẳng vào màn bóng sào, tiếp theo là hai tiếng rú thảm, một cánh tay bị tiện lìa đến vai, nắm chặt một chiếc búa sáng quắc bay vút vào bờ, phụp một tiếng, cắm vào một nhánh dương liễu, cánh tay ấy vẫn thẳng đuột, nơi vết thương máu tuôn xối xả.

Máu tươi tạo thành một đường dài đỏ từ trên thuyền vào đến bờ, phần rơi xuống nước nhanh chóng hòa lẫn vào trong nước, chỉ còn lại hai đoạn một trên thuyền và một trên bờ, nạn nhân bị mất cánh tay phải đau đớn lăn lộn trên thuyền, bên cạnh là một đồng bọn nơi ngực đang tuôn máu xối xả nhuộm đỏ một khoảng to sàn thuyền, sớm đã hôn lìa khỏi xác.

Lục Xung mặt co gập liên hồi, tay cầm ngọn sào gãy hai mắt đỏ quạch, giọng căm thù nói:

- Họ Chu kia, hôm nay người nhất định phải phân ra sinh tử tồn vong.

Đoạn thục người quát vang:

- Phó Nhị Tử, xé túi!

Chỉ thấy y hai chân đạp mạnh tung người ngược ra sau vọt về chiếc thuyền sau, trong khi ấy chiếc thuyền trước bị sức đạp lướt ra giữa sông nhanh như tên bắn, đồng thời y cố ý vận dụng nội lực không đồng nhất khiến chiếc thuyền lướt ra xa hơn trượng mất thăng bằng lật úp chìm ngấm.

Ngô Sương bỗng thấy tay chèo trên thuyền sau vừa nghe nói hai tiếng “xé túi” liền lập tức vứt bỏ ngọn sào trong tay, từ bên lưng rút ra một ngọn trủy thủ sắc bén lao nhanh về phía đuôi thuyền. Chàng liền động tâm buông tiếng huýt dài lạnh lạnh phi thân nhanh như chớp về phía đuôi thuyền, trong khi ấy Lục Xung người chưa hạ xuống, tay chèo Phó Nhị Tử mới vừa cất bước chợt cảm thấy một luồng sức mạnh khôn tả ập đến sau lưng chưa kịp ngoảnh lại nhìn, bình một tiếng đã bị đánh văng bay ra xa hơn hai trượng rơi tòm xuống nước. Ba người khác chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, bất giác sững người.

Lục Xung đã hạ chân xuống thuyền sau, quát to:

- Bọn vô dụng, người đâu?

Mọi người cùng đưa mắt nhìn về phía đuôi thuyền, chiếc túi vải đã biến mất tự bao giờ.

Bông nghe trên bờ có tiếng cười khẩy nói:

- Các vị trung hậu mới có thể đồn xa, tích thiện mới tạo được niềm vui sướng...

Bốn người quay phắt lại nhìn, chỉ thấy một thanh niên áo dài màu lam ngọc, anh tuấn phi phàm đang ung dung đứng trên chiếc ghe của Chu Hàn, chiếc túi vải đặt ngay dưới chân.

Lục Xung tức giận quát:

- Quân nhãi nhép, xem đây!

Dứt lời đã vung tay, cây sào gãy bay vút về phía Ngô Sương, đồng thời người cũng vọt theo song chưởng vung ra tấn công. Ba người cầm kiếm cũng theo sau lưng lao tới giáp công.

Hãy nói về Chu Hàn vừa rồi một chiêu Vạn Điểm Mai Hoa từ trên bổ xuống, chưa tìm được nơi hạ chân thì thuyền đã bị Lục Xung đẩy ra xa và chìm nghiêng, chàng bị rơi xuống sông nước ngập đến bụng, lúc này chỉ nhờ vào một hơi chân khí giữ cho người tạm thời chưa bị chìm xuống, đang giao chiến kịch liệt với người cầm ngọn râu chuột, đối phương tuy võ công kém song nhờ giỏi thủy tính nên trái lại đã chiếm phần hơn, một đôi Nga My thích vùng động nhanh nhẹn, thời gian lâu ắt Chu Hàn sẽ nguy khốn.

Ngô Sương chờ ngọn sào bay đến gần trước mặt, Đàn Không Chỉ mới vụt điểm ra ngọn sào liền quay ngang, trời xui đất khiến lại rơi xuống cách chỗ của Chu Hàn chừng năm thước. Tiếp theo chàng hai tay vùng nhanh liên tiếp tung ra sáu chưởng, mỗi chưởng đều phát ra từ góc độ khác nhau và công lực không đồng đều, đồng thời lớn tiếng nói:

- Các vị, xin hãy dừng bước để tại hạ đưa thuyền các vị đi luôn một thể!

Đoạn liền nghe tiếng tốc, tốc liên hồi, nhóm Lục Xung bốn người lần lượt bị một luồng kinh lực đẩy rơi xuống sông và lạ lùng hơn nữa là chiếc thuyền lại tự lướt đi như tên bắn ra giữa sông. Cũng may là bọn người Mông Âm Trại đều giỏi bơi lội không lo bị chết đuối nhưng về sĩ diện thì thật là nhục nhã.

Chu Hàn đang lo lắng, chợt thấy một vật từ bên bờ bay ra rơi ngay xuống trước mặt, khi nhìn rõ thì lập tức vui mừng khôn xiết, bất giác tinh thần phấn chấn liên tiếp tung ra ba kiếm đẩy lùi đối phương, đề mạnh chân khí cất người ra khỏi mặt nước năm thước, tay trái vùng ra lắc đầu lướt tới, vừa điểm chân lên thân sào bỗng nghe một giọng nói cất lên:

- Chu bằng hữu hãy tạm đặt chân lên đây!

Đoạn liền thấy một nắm dừa tre bay đến và rơi xuống mặt sông hết sức ngay ngắn đều đặn nối tiếp với ngọn sào vào đến tận bờ. Chu Hàn nằm mơ cũng không ngờ vật dụng ăn cơm của mình trên ghe lại được người ta dùng để cứu mình.

Ngô Sương xách túi vải lên cấp vào nách tung mình lướt đi, Chu Hàn cũng phi thân điểm chân lên dừa tre theo sau.

Lục Xung nhô người lên khỏi mặt nước phẫn hận nói:

- Vị bằng hữu kia bỏ đi mà không để lại lời nào sao?

Ngô Sương ngoảnh lại cười cao giọng nói:

- Người qua đường Ngô Sương xin thứ cho không thể chờ lâu, nội trong ba ngày nhất định sẽ đích thân đến bửu trại thỉnh giáo quý trại...

Trong khi nói đã dẫn bước phóng đi về phía vùng hoang dã bên đường, tiếng nói vật vờ trên không hồi lâu mới dứt. Lục Xung mặt mày lạnh không nói một lời cùng thủ hạ toàn thân ướt sượt gồm bốn chấp sự nhất đẳng và hai đầu mục trèo lên chiếc thuyền còn lại, đôi môi run rẩy đầy hậm hực nhìn về phía bến sông, đoạn lại nhìn vào cánh tay đứt lìa và chiếc búa sắt cắm trên cành cây dương liễu, ra chiều do dự sau cùng ngoảnh lại khoát tay chiếc thuyền lại tiếp tục đi về phía hạ lưu.

Trong vùng hoang dã cách Văn Hà chừng mười dặm có một khu rừng rất rậm rạp, tuy vào mùa thu mà từ xa vẫn trông thấy cành lá xanh tươi. Nơi sâu trong rừng có một khoảng đất cỏ rất rộng, dưới tán một ngọn cây to bên ven bãi cỏ có một chiếc túi vải. Một thanh niên anh tuấn mặc áo dài màu lam ngọc đang chấp tay sau lưng, mắt nhìn lên ngọn cây, đi qua đi lại như chờ đợi và cũng như đang hồi ức.

Lát sau ngọn cây thoáng động đậy, rồi thì một thanh niên áo cộc chân trần, tay phải cầm giày vớ và vắt trên vai một chiếc áo dài từ trên cây nhẹ nhàng phóng xuống, chân vừa chạm đất đã liếc mắt nhìn chiếc túi vải, rồi vội vàng đặt trường kiếm và những vật trên tay xuống đất.

Lúc này thanh niên mặc áo dài màu lam ngọc mới chậm chậm quay người lại, mỉm cười nhẹ gật đầu chào, thanh niên áo cộc bước nhanh tới, vòng tay xá dài nói:

- Tại hạ Chu Hàn xin kính tạ ân đức tôn giá đã viện thủ và giải cứu cho tề sư muội.

Thanh niên áo lam ngọc chính là Ngô Sương đã khổ luyện mười năm trên đỉnh Thái Sơn và vừa bước chân vào giang hồ, chàng đưa tay đỡ đối phương và khiêm tốn nói:

- Tại hạ không dám nhận đại lễ như vậy, Chu huynh hãy trông nom quý hữu... à, lệnh sư muội trước là hơn.

Chu Hàn vâng một tiếng, quay người đi đến bên chiếc túi, cúi xuống dùng hai ngón tay cắt nhẹ dây buộc miệng túi dứt ngay. Sau đó nhẹ nhàng mở miệng túi, ôm chặt chiếc túi, tay trái ngón giữa từ trên vạch nhanh xuống, xoẹt một tiếng khê, trước mặt liền bùng sáng, hiện ra một thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười bảy, mười tám cũng mặc áo cộc, mái tóc lò xo đang hôn mê bất tỉnh.

Chu Hàn tự nhiên dùng tay xoa ngực thiếu nữ, nhẹ nhàng lật nàng lại nằm úp, nhanh nhẹn điểm ba chỉ và võ bảy chưởng lên lưng, sau đó lật nàng nằm ngửa lại một cách thoải mái rồi ngồi cạnh bên quan tâm theo dõi sự biến chuyển của nàng. Thời gian lặng lẽ trôi qua, nắng chiều chênh chếch soi vào rừng, hai thanh niên vẫn bình thản chờ đợi không chút lộ vẻ sốt ruột.

Ngô Sương lẳng lẳng đứng bên thềm xem xét Chu Hàn- người bạn mới quen trước đây hai giờ. Anh tuấn tao nhã, dáng người tầm thước, phối hợp với lòng can đảm, võ công bất phàm và kinh nghiệm giang hồ...

Không sai đây là một trang nam nhi lỗi lạc.

Bỗng nghe một tiếng rên khẽ, đôi chân nõn nà của thiếu nữ nằm trên chiếc túi khê động dậy, tiếp theo hai mắt từ từ hé mở, uể oải quét nhìn hai người rồi lại nhẹ khép lại. Chu Hàn chậm chậm đứng lên, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thiếu nữ lại mở mắt ra, đôi mắt to hồn nhiên linh lợi nhìn hai người hồi lâu, đoạn nhìn lên ngọn cây với giọng yếu ớt hỏi:

- Đây là đâu vậy?

Chu Hàn thấp giọng nói:

- Sư muội không việc gì chứ? Đây là vùng ngoại ô ở tây bắc bến sông Văn Hà cách núi Trở Lại không xa lắm.

Thiếu nữ à lên một tiếng, hết sức lạ lẫm nhìn Chu Hàn hỏi:

- Gia phụ đâu?

Chu Hàn mặt thoáng lộ vẻ đau xót, song tức khắc trở lại bình thường nói:

- Khi ngu huynh đến Đồng Thành Trạch thì đã hay tin gia đình Trịnh sư thúc gặp biến cố, sư muội bị bọn thổ phỉ bắt giữ, sư thúc đã rời nhà truy tìm. sau khi hay tin, ngu huynh không đi tiếp đến Đông Cương nữa, chuyển hướng truy tìm đến đây, nên chưa gặp sư thúc lão nhân gia...

Thiếu nữ bởi thiếu kinh nghiệm, qua những lời kể qua loa của Chu Hàn, nàng không chút nghi ngờ, thắc mắc hỏi:

- Vì sao huynh đài lại cứu tiểu nữ? Huynh đài là ai?

Nói xong liền đỏ mặt cúi đầu bẽn lẽn, bỗng phát giác ra mình hai chân trần, vội chống tay ngồi bật dậy dùng hai tay che lại, thẹn đến mức không dám ngẩng mặt lên nữa.

Chu Hàn vờ như không nhìn thấy, cười nói:

- Ngu huynh là Chu Hàn, gia sư là Thiết Đởm Kinh Hồn Chu Cát Viễn. Tuy ngu huynh với sư muội chưa từng gặp mặt, song vẫn thường nghe gia sư đề cập đến sư thúc lão nhân gia và sư muội.

Thiếu nữ nghe nói thanh niên này chính là Lăng Phong Nhị Lang Chu Hàn, người mà phụ thân thường ca ngợi, liền mừng rỡ ngẩng lên nhìn Chu Hàn nhoẻn cười:

- Ô! thì ra là Chu sư ca, mấy hôm trước gia phụ còn mới nhắc đến sư ca đấy!

Chu Hàn thấy sư muội cứ nhìn mãi khắp người mình bèn cũng cúi xuống nhìn, thấy mình ăn mặc cũng rất à kỳ quái bất giác nhếch môi cười ngượng ngùng.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Ngô Sương hỏi:

- Sư ca, vị kia là gì của sư ca vậy?

Chu Hàn đỏ mặt nghĩ mình này giờ chỉ mãi nói chuyện với sư muội đã quên mất vị ân nhân cứu mạng này, liền ngoảnh lại nhìn thấy Ngô Sương đang chắp tay sau lưng nhìn trời, dáng vẻ suy tư như không hề để ý đến cuộc đối thoại giữa hai người bèn cất tiếng gọi:

- Ngô huynh!

Ngô Sương quay lại, các hạ nói:

- Đây là sư muội của tại hạ, Trình Ngọc Chi cô nương!

Đoạn đưa tay chỉ Ngô Sương nói tiếp:

- Vị này là Ngô Sương huynh, người bạn mới quen của ngu huynh. Hồi trưa nay ngu huynh xung đột với bọn Mông Âm Trại tại bến sông Văn Hà, nếu không có Ngô huynh trợ giúp viện thủ, e rằng cả ngu huynh với sư muội đều khó mà thoát thân được.

Thiếu nữ Trình Ngọc Chi đưa mắt nhìn Ngô Sương, nghe xong thoáng cúi đầu vòng tay xá dài, lúng túng nói:

- Xin đa tạ Ngô... Ngô đại hiệp!

Ngô Sương vội đáp lễ nói:

- Không dám! Không dám!

Đoạn quay sang Chu Hàn mỉm cười nói:

- Chúng ta đi được rồi chứ?

Chu Hàn ngược mắt nhìn trời, thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ngô huynh hãy chờ chốc lát, tại hạ đi đây một lúc rồi sẽ quay lại ngay!

Đoạn cầm áo dài và trường kiếm lên, tung mình phóng đi ra khỏi rừng. Hai thanh niên nam nữ mới quen nhau mà lại ở trong rừng vắng thế này, hai người đều cảm thấy hết sức ngại ngùng, không ai có can đảm lên tiếng trước.

Sự im lặng kéo dài hồi lâu.

Sau cùng, Trình Ngọc Chi lên tiếng trước:

- Ngô đại hiệp có biết Mông Âm Trại ở đâu không vậy?

Ngô Sương thoáng đỏ mặt:

- Nghe đâu vùng này phía đông có một ngọn núi Tân Phố, Mông Âm Trại chính là đã xây dựng căn cứ dựa vào sự hiểm trở của ngọn núi ấy, nhưng tình hình tường tận thì tại hạ không rõ...

- Theo nhận định của Ngô đại hiệp với sức một mình Chu sư ca có thể đương cự với bọn phỉ Mông Âm Trại không?

- Tại hạ không biết chút gì về thực lực của Mông Âm Trại, không dám đưa ra nhận định bừa bãi nhưng lệnh sư huynh cơ hơn người và võ công bất phàm hẳn là đã có sẵn kế hoạch hoàn hảo.

Trình Ngọc Chi lại hỏi:

- Lệnh sư của Ngô đại hiệp là vị cao nhân tiền bối nào vậy?

Ngô Sương lảng tránh đáp:

- Lão nhân gia ấy ở trên đỉnh sau Thái Sơn lâu lắm rồi!

Trình Ngọc Chi chớp mắt khúc khích cười nói:

- Tiểu nữ hỏi về cao tính đại danh của lão nhân gia ấy kia!

Ngô Sương ấp úng:

- Điều ấy...

Ngay khi ấy bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, Chu Hàn đã tửm tửm cười đứng trước mặt, lúc này y phục đã chỉnh tề trông càng thêm anh tuấn, nhờ vậy đã giải trừ cho Ngô Sương một câu hỏi khó thể trả lời.

Chu Hàn tay cầm một chiếc túi vải nhỏ nhẹ ném cho Trình Ngọc Chi và nói:

- Sư muội hãy mang cái này vào trước đã!

Đoạn quay sang Ngô Sương nói:

- Tại hạ đã hỏi xong một nơi trú ngụ tạm ở nhà một nông dân gần đây, giờ không còn sớm nữa chúng ta hãy đến chỗ đó nghỉ ngơi trước rồi hãy tính sau, thế nào?

Ngô Sương gật đầu đồng ý, vừa định hỏi:

- Còn lệnh sư muội thì sao?

Quay sang nhìn thấy Trình Ngọc Chi đã mang xong giày vớ đứng chờ, bất giác khen thầm:

- Chu Hàn tuy không lớn tuổi hơn mình là bao nhưng kinh nghiệm phong phú, lo nghĩ chu toàn thật đáng khâm phục.

Thế là ba người thư thả đi ra khỏi rừng đến nhà một nông dân cách đó chừng hai dặm, trước cửa có hai cây hòe cao to và một khoảng sân phơi lúa rộng chừng nửa mẫu, sân vườn hết sức sạch sẽ thơm mát, có năm gian nhà chính và ba gian nhà ngang, góc sân là hai gian nhà nuôi gia súc, dụng cụ làm nông tất cả đều để bên vách hoặc treo dưới hiên nhà một cách ngăn nắp, thoạt nhìn cũng biết đây là một gia đình nông dân an phận thủ thường.

Chủ hộ họ Trang, vợ chồng già có hai người con trai và một nàng dâu cùng một cháu gái mười sáu tuổi tên là Thái Nữ. Khi nhóm Ngô Sương ba người đến, nàng dâu với Thái Nữ đang lo quét dọn ba gian nhà ngang cho khách. Sau khi ba người vào nhà, hai vợ chồng Trang lão liền tiếp chuyện thái độ hết sức nhiệt tình, mãi đến khi thu xếp ổn thỏa cho khách xong mới bảo người nhà tức tốc chuẩn bị bữa tối.

Mến khách hơn hết là Thái Nữ, khách vừa đến đã chạy tót vào phòng Trình Ngọc Chi hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, không chịu rời khỏi.

Vào lúc hoàng hôn, hai người con trai của Trang lão về đến, vừa vào đến cửa người trẻ tuổi hơn đi sau đã cất tiếng nói:

- Cha, hôm nay ở bến sông Văn Hà đã xảy ra sự cố, cha...

Bỗng nhác thấy hai người lạ đang đứng ở giữa phòng nhà ngang liền ngưng bật không nói tiếp nữa.

Trang lão ở trong nhà lớn tiếng nói:

- Đình Thụy, nhà có khách người lạ réo gì vậy hả?

Thanh niên có tên Đình Thụy lại đưa mắt nhìn về phía nhà ngang lần nữa đoạn lảng lảng theo huynh trưởng đi vào nhà chính.

Bữa ăn chuẩn bị xong thì đã đến lúc lên đèn, Trang lão đích thân mời khách sang nhà chính dùng bữa. Trên chiếc bàn vuông sơn đỏ bày đầy thức ăn, tuy chẳng phải sơn

trên hải vị nhưng ở thôn quê mà có được bữa ăn thịnh soạn thế này thật cũng quý hóa lắm rồi.

Sau khi ngồi vào bàn, Trang lão trước hết giới thiệu:

- Vị này là Hồ công tử...

Đưa tay chỉ Ngô Sương, rồi đến Chu Hàn và Trình Ngọc Chi nói tiếp:

- Hàn công tử đây đã mời hồ công tử đi chung cho có bạn, đưa Hàn cô nương đến nhà cô mẫu ở Đồng Sơn thành hôn, bên kia hẹn ngày phái người đến đón tại cửa sông Văn Hà này, công tử với cô nương bên này hôm nay đến trước, người đón bên kia chưa đến gần đây lại không có thị trấn để tiện việc đến bến sông mới tá túc ở nhà ta vài hôm...

Những lời ấy dĩ nhiên là do Chu Hàn đã bịa ra, sau đó Trang lão quay đi cười hề hề nói tiếp:

- Lão phu chỉ có hai người con trai, trưởng là Đình Tường, cha của Thái Nữ, thứ là Đình Thụy chưa lập gia đình.

Mọi người nghe vậy thì mỉm cười, Đình Thụy liền đỏ mặt cụp mắt xuống.

Trang lão ngược mắt nhìn thấy Thái Nữ đang đứng sau lưng Trình Ngọc Chi bụm miệng cười, lại vờ nổi giận hỏi:

- Ả nha đầu này rất là không biết chuyện, đã mười sáu, mười bảy tuổi đầu rồi mà vẫn ngốc nga ngốc nghếch, không mau đi giúp mẹ làm việc, đứng đó cười gì vậy hả?

Thái Nữ đỏ bừng mặt, vội quay người tiu nghỉu đi sang gian nhà phía tây.

Trang lão nâng ly lên nói:

- Ba vị khách quý đây là rượu Hoàng Mễ (gạo vàng) do nhà tự cất lấy, điều hòa huyết, hữu ích, vô hại cho cơ thể cứ tha hồ uống.

Lại quay sang hai người con trai nói:

- Ở nhà ngàn ngày dễ, ra đường một ngày khó, nhất là người trẻ tuổi ra đường lại càng khó khăn hơn, hai người lát nữa hãy căn dặn hai mẹ con Thái Nữ phải hết sức tử tế lo liệu cho khách.

Đoạn cầm đũa lên mời:

- Nơi thôn dã không có gì ngon nhưng hai con cá này là do gã Thôn Tam ở bên sông mang đến trước khi ba vị đến đây, còn rất tươi, nhà gần sông không có gì khác nhưng cá tươi thì không thiếu...

Ba người cả ngày chưa ăn uống gì, thức ăn vào miệng càng cảm thấy thơm ngon vô cùng bèn không khách sáo nữa, tận tình ăn uống.

Trang lão nói tiếp:

- Trước kia chẳng những có thể thường xuyên được ăn tôm cá tươi ở sông mà còn có thể đến núi Tân Phố săn bắt thú rừng...

Bỗng ngưng lời như sức nhớ gì đó ngược mắt nhìn hai người con trai hỏi:

- Lúc vừa về đến hai người đã la ó là ở bến sông Văn Hà đã xảy ra sự cố gì đó hay sao, nói ta nghe thử?

Đình Thụy đưa mắt nhìn ba người đoạn chậm rãi nói:

- Hôm nay hài nhi cùng ca ca đến Đông Cương giúp việc cho Triệu nhị thúc, lúc về nghe Triệu nhị thúc nói là hồi trưa này tam trại chủ Mông Âm Trại dẫn theo mười mấy thủ hạ, vì tranh giành một chiếc túi đã xảy ra xung đột với hai thanh niên, kết quả là hai chết, một thọ thương, người của Mông Âm Trại đều bị đánh rơi xuống sông, chiếc túi cũng bị người ta cướp đi mất, nghe đâu trong túi toàn vàng bạc châu báu. Triệu nhị thúc còn bảo là đã chứng kiến tận mắt, sau khi hai thanh niên kia cướp được chiếc túi lập tức vọt lên không bay đi...

Trình Ngọc Chi đưa mắt nhìn Ngô Sương và Chu Hàn. Ngô Sương chỉ lẳng lặng nghe còn Chu Hàn thì ra chiều kinh lạ nói:

- Lợi hại quá nhỉ?

Trang lão ngồi thẳng lên, tay phải đưa lên vuốt cằm thở dài:

- Ôi, kẻ ác thì phải gặp ác. Mông Âm Trại hoành hành vùng này đã nhiều năm, không một ai dám nhìn thẳng vào mặt chúng, thật không ngờ cũng gặp khốn đốn thế này...

Đoạn nghiêm mặt quay sang hai người con trai nói:

- Hai người ra đường không được nói năng bừa bãi nghe chưa!

Đình Tường thận trọng nói:

- Nghe Triệu nhị thúc nói hai bên bờ Văn Hà trong vòng mấy mươi dặm, ai cũng đều biết sự kiện này rồi.

Trang lão vẫn nghiêm mặt:

- Bất kể kẻ khác biết hay không biết, hai người ra đường cũng không được ăn nói bừa bãi, kéo lại chuốc lửa thiêu mình, không nên dây vào là hơn.

Ngô Sương bỗng hỏi:

- Lão trưởng từng đến Mông Âm Trại bao giờ chưa?

Trang lão thoáng ngẫm nghĩ:

- Đã lâu lắm rồi, lão phu có việc đến tỉnh Vượng Trang, lộ trình phải đi ngang qua trước Mông Âm Trại núi Tân Phố, nhìn từ xa chỉ thấy nhà cửa đầy rẫy rất chi là khí thế, lão phu không dám đến gần chỉ nghe người ở đấy nói, trong đó giống như là một tiểu trấn, rộng thênh thang, toàn trại do ba trại chủ lãnh đạo, đại trại chủ tên là Hỏa Nhân Kim Tinh...

Đình Thụy xen lời:

- Không phải, mà là Kim Tinh Ngọc Ứng!

Trang lão gật đầu:

- Đúng rồi, Kim Tinh Ngọc Ứng, nhị trại chủ là Ngọc Diện Thiên Tinh, tam trại chủ là Song Tý Chấn Thiên đều có võ công cao cường, ngoài ra lão phu không biết gì hơn nữa.

Ngô Sương ba người nhẹ gật đầu, không nói gì cả.

Bữa tối kéo dài gần một giờ, mọi người đều cơm no rượu đủ. Ba người cảm tạ cả gia đình chủ nhà đoạn về phòng an nghỉ.

Trình Ngọc Chi bởi vất vả mấy ngày qua nên vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ ngay. Thôn quê vốn quen ngủ sớm, Ngô Sương và Chu Hàn cũng tắt đèn nghỉ ngơi.

Thời tiết đêm thu cũng khá lạnh, mọi người đều đã đi vào giấc ngủ ngoại trừ tiếng côn trùng không còn tiếng động nào khác.

Đột nhiên, một bóng người nhanh nhẹn từ hậu song dãy nhà ngang phóng ra hạ xuống đất không gây ra chút tiếng động, chỉ đưa mắt thoáng nhìn hai bên rồi phóng thẳng về phía đông, thoáng chốc đã mất dạng.

- o O o -